



Arrest

nr. 119 224 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2012 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn partner van Belgische nationaliteit.

Op 5 maart 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner in een duurzame en stabiele relatie.

Op 17 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker meent dat niet is voldaan aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat de bedoeling van verweerder er in bestaat dat hij het land zou verlaten en dat deze wil niet verenigbaar is met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Hij benadrukt dat de handhaving van de bestreden beslissing voor hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel teweeg zou brengen omdat zulks ertoe zou leiden dat hij gescheiden dient te leven van zijn partner en haar kinderen voor wie hij een echte rol van stiefvader vervult.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker met zijn partner.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Zoals verweerder aanvoert heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating voor verzoeker. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance toets. De beslissing werd genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu dient te worden vastgesteld dat het gezinsleven zich ontwikkeld heeft in een tijd waarbij verzoeker en zijn partner van meet af aan wisten dat het behoud van hun gezinsleven binnen het Rijk een precair karakter zou hebben. Immers had verzoeker op dat ogenblik reeds een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft nooit gevolg gegeven aan dit bevel doch dit bevel is blijven bestaan. Verder blijkt dat verzoeker geen enkele hinderpaal aanvoert voor het uitbouwen of het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont op generlei wijze aan waarom het onmogelijk zou zijn om een gezinsleven in Marokko uit te bouwen. Tevens dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied te betreden. De weigering tot verblijf heeft niet tot gevolg, zoals verzoeker poogt voor te houden, dat hij definitief van zijn partner zal worden gescheiden. Na zich in het bezit te hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst kan verzoeker het Rijk opnieuw betreden. Niets verhindert verzoeker om zich voor de duur van deze tijdelijke verwijdering te laten vergezellen door zijn partner en haar stiefkinderen.

Met zijn vaag en summier betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM van openbare orde is of minstens toepassing vindt in het intern Belgisch recht. Hieruit volgt volgens verzoeker dat het bestuur dient af te wegen of er een evenredigheid bestaat tussen de weigering van het verblijf en de ontwrichting van het gezin. Verzoeker is van oordeel dat zulks uit de motieven van de bestreden beslissing dient te blijken. Hij meent dat er *in casu* geen enkele afweging is geschied.

De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat artikel 8 van het EVRM toepassing vindt in het Belgisch recht. Evenwel kan in artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht worden gelezen. Bovendien is het de Raad niet duidelijk hoe het betoog van verzoeker aangaande de motiveringsplicht gekoppeld kan worden aan de door hem aangevoerde schendingen van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Wat betreft de toepassing van artikel 8 van het EVRM volstaat het dat verweerder een correcte afweging heeft gemaakt en zich de vraag stelt of een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gerechtvaardigd is of dat er andere elementen zijn die primeren en die de toekenning van een verblijf zouden kunnen rechtvaardigen. Dit is aldus een afweging die dient te geschieden op het ogenblik van het nemen van een beslissing. Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, heeft verweerder artikel 8 van het EVRM niet geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Aldus heeft verweerder een correcte afweging gemaakt en niet kennelijk onredelijk gehandeld. Een schending van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het fair play beginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel en tevens stelt verzoeker dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoeker stelt dat hij een toelating tot samenwonen heeft ingediend, dat hij deze toelating heeft ontvangen en dat zijn verzoek tot verlenging zonder gewijzigde omstandigheid wordt geweigerd.

Verzoeker lijkt het een en ander te verwarren. Het is niet omdat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd dat hij een verblijf verkregen heeft. Verzoeker heeft hiertoe op 5 maart 2013 een aanvraag ingediend bij verweerder, die middels de thans bestreden beslissing wordt geweigerd. Van een aanvraag tot verlenging is hoegenaamd geen sprake. Verzoeker heeft nooit enig verblijf verkregen. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het fair play beginsel houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en hierbij de noodzakelijke eerlijkheid en openheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt verzoeker niet aannemelijk dat dit niet het geval zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker aan dat de stopzetting van de samenwoning hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

Samen met verweerder dient te worden vastgesteld dat dit vierde middel onontvankelijk is.

Op grond van artikel 39/69, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) dient het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

In casu zet verzoeker niet uiteen welke rechtsregel of rechtsbeginsel hij geschonden acht. Verzoeker lijkt eerder een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te willen uiteenzetten, hetgeen een afzonderlijke voorwaarde is voor het indienen van een vordering tot schorsing.

Het vierde middel is onontvankelijk.

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht conform artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de motivering standaard en laconiek is en een stijlformulering omvat die niet beantwoordt aan de specifieke omstandigheden van verzoeker.

In casu motiveert verweerder zijn beslissing als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, 5^{de} lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, die op 05.03.2013 werd ingediend door (...) om de volgende redenen geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste twee jaar met zijn/haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaringen op eer door derden: verklaringen op eer door derden kunnen niet in overweging worden genomen als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie gezien deze verklaringen niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

- bewijzen betreffende de aanvraag 9bis: deze voorgelegde documenten tonen niet aan dat betrokkenen elkaar al twee jaar kennen. In de voorgelegde documenten wordt de partner van betrokkene nergens vermeld, waardoor deze bewijzen onvoldoende zijn om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, §1, 2° legaal verblijf is verstreken”

Uit het voormelde blijkt dat verweerder zowel voor de weigering van verblijf, als voor het bevel om het grondgebied te verlaten de juridische grondslag weergeeft, als de feitelijke omstandigheden die er aan ten grondslag liggen. Verweerder begint met de wettelijke bepalingen weer te geven waaraan dient te worden getoetst en omschrijft deze ook ter verduidelijking van verzoeker en vervolgens gaat verweerder in op de concrete elementen die verzoeker heeft aangebracht ter staving van zijn aanvraag en verduidelijkt hij waarom deze elementen niet volstaan. Er is dan ook geen sprake van een stijlformulering die niet beantwoordt aan de specifieke omstandigheden van verzoeker, noch van een standaard motivering die laconiek is.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU